

РЕШЕНИЕ

№ 20400

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5676** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от началник група отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез пълномощника си юрк. А. А. срещу Решение № 1609/04.04.2024 г. постановено по АНД № 5679/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 22-ри състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-4332-025014 от 05.12.2022 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на Б. С. Ш., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, постановено в нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано и несправедливо. Счита за неправилен изводът на въззивния съд, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, доколкото не е установен субективния елемент от нарушението. По тези съображения се иска отмяна на решението и да бъде потвърдено оспореното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция и и в

производството по а.н.д. № 15679/2023г.. Прави възражение за прекомерност за претендираното от ответника .

Ответникът – Б. С. Ш., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. И. В., в писмен отговор изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли да бъде потвърдено оспореното решение. Претендира сторените разноски за настоящото касационно дело и всички предходни съдебни производства.

Ответникът, редовно призован, **не се явява, не се представлява.**

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното решение правилно и законосъобразно.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление № 22-4332-025014 от 05.12.2022 г. издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на Б. С. Ш., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

За да отмени наказателното постановление, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 03.02.2022 г. около 21:00 ч. в [населено място], [улица]до № 156, с посока на движение от [улица], [улица], служители при отдел „ПП“- СДВР са извършили проверка на Б. С. Ш., който управлявал МПС – лек автомобил „Тойота РАВ4“ с рег. [рег.номер на МПС] , като е констатирано, че същия управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 30.12.2021 г., поради липса на ЗЗГО. В тази връзка е съставен АУАН № 207736 от 03.02.2022 г. На следващо място е установено, че преписката е изпратена на СРП, с оглед преценка на наличие на данни за престъпление от общ характер. Наблюдаващия прокурор е приел, че не са налице предпоставки за образуване на наказателно производство и е постановил отказ. На 05.12.2022 г. е издадено оспорено НП, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Гореописаната фактическа обстановка е установена от приложените по преписката доказателства – АУАН, заповеди за компетентност, постановление на СРП и други материали по делото.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е отменил оспореното НП. Съдът е приел, че за състава на вмененото нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, чиято съставомерност предполага вина във формата на пряк или евентуален умисъл, не са налице годни доказателства. Посочил е, че от наличните по делото доказателства не се извеждат категорични правни изводи, че към конкретния момент ответникът по касация е знаел, че управлява лек автомобил със служебно прекратена регистрация.

Решението е правилно.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП е предвидено, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: по чл. 143, ал. 15 ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В тази връзка от наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на Б. С. Ш.. Този факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява налице ли са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на

съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на deregистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за deregистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно обосновани са изводите на районния съд, че вината на санкционираното лице не е доказана. С оглед обстоятелството, че автомобилът е бил с регистрационни табели и самият собственик не е бил уведомен за прекратената регистрация, ответникът обективно не е знаел, че управлява deregистрирано МПС. Тези обстоятелства изключват непредпазливостта като форма на вината и водят до краен извод за несъставомерност на деянието, респективно за липса на административно нарушение. Като е стигнал до същия извод, районният съд правилно е приел, че Б. С. Ш. е незаконосъобразно санкциониран на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП и е отменил наказателното постановление.

Настоящият съдебен състав напълно споделя така направените от районния съд изводи. При субсидиарното действие на НПК, същият е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело.

В рамките на длъжимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция, което с оглед фактическата и правна сложност на делото, касационната инстанция счита за справедливо. Възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, в размер на 400 лв., съдът счита за неоснователно. По заявеното с отговора на ответника искане за присъждане и на сторените от него съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в преходните съдебните производства не е длъжимо изрично произнасяне. Същите са му вече присъдени, общо в размер на 1440лв., с обжалваното Решение № 1609/04.04.2024 г., постановено по АНД № 15679/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 22-ри състав.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1609/04.04.2024 г. постановено по АНД № 15679/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 22-ри състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. С. Ш., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.